

42. Cseri Kálmán

A gondolatainkról

Elhangzott: 1996.febr. 4-én Budapesten a Pasarét Ref. gyülekezetben.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 42. Cseri Kálmán– A gondolatainkról

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

*"Teljes szívből kerestelek téged, ne engedj eltévednem parancsolataidtól. Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. Áldott vagy te Uram, taníts meg engem a te rendeléseidre. Ajkammal hirdetem a te szájadnak minden ítéletét. Inkább gyönyörködöm a te bizonyosságaidnak útjában, mint minden gazdagságban. A te határozataidról gondolkodom és a te ösvényeidre nézek. Gyönyörködöm a te rendeléseidben, a te beszédedről nem felejtkezem el. Tégy jól a te szolgálóddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. Nyisd meg az én szememet, hogy szemléljem a te törvényed csodálatos voltát. Jövevény vagyok e földön, ne rejtss el tőlem a te parancsaidat. Elfogyatkozik az én lelkem a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt. Megdorgálsz a kevélyeket, **átkozottak, akik elhajolnak parancsaidtól.** Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonyosságaidat. Még ha fejedelmek összeülnek ellenem és ellenem beszélnek is, a te szolgáló a te rendeléseidről gondolkodik. A te bizonyosságaid az én gyönyörűségem és az én tanácsadóim. Lelkem a porhoz tapad, eleveníts meg engem a te ígéreted szerint. Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem, taníts meg rendeléseidre. Add értenem a te határozataidnak útját, hogy **gondolkozzam a te csodálatos dolgaidról.**" (Zsolt 119:10-27)*

Imádság

Mindenható Istenünk! Kegyelmes Atyánk! Magasztalunk, áldunk és dicsőítünk téged és valljuk, hogy egyedül te vagy Isten. Te teremtetted az eget és a földet és mindent, ami azokban van. Áldunk téged, gondviselő szeretetedért, megváltó irgalmadért. Köszönjük ahogy hordozol, köszönjük, hogy nem fogyott el türelmed. Néked köszönjük a mindennapi kenyeret, a békességet, és a mindennapra elkészített ígét. Bocsásd meg Urunk, ha nem értünk, vagy nem úgy éltünk azzal, ahogyan lehetett volna. Bocsásd meg, hogy sokan nem mondhatjuk el magunkról azt, amit most amit hallottunk, hogy szüntelen a te rendelésidről **gondolkozzunk.** Kérünk téged, hogy cselekedj velünk kegyelmesen. Ennek ellenére engedj most közel magadhoz. Urunk olyan sok előítélet, olyan sok indulat és a saját **gondolataink** akadályozzák, hogy a te igéd igazán átformálja a mi értelmünket és szívünket. Segíts most minden előítéletet levetni. A magunk **gondolatait** félre tenni, és engedd megértenünk, befogadnunk a **Te gondolataid,** és igent mondani azokra. Könyörülj rajtunk és szükségünket te elégítsd ki, döntéseinkhez te adj tanácsot. Segíts kilépni mindenféle sötétségből és a világosságban járni. Könyörülj rajtunk, hogy ne csak hallgassuk a te beszédedet, hanem új életet támasszanak bennünk és az új életben megerősítsen. Köszönjük, hogy te így szeretsz mindnyájunkat, ahogy vagyunk, de légy irgalmas nekünk, hogy ne maradjunk ilyenek. Szeretnénk változni, tisztulni, mélyülni és egyre inkább hozzád hasonlítani. Urunk Jézus Krisztus, végezd bennünk, rajtunk, most is ezt a te munkádat. Igéddel és Szentlelkeddel. Ámen.

"Továbbá testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, arról gondolkozzatok. Amiket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is láttatok is tőlem, azokat cselekedjétek és a békesség Istene veletek lesz." Filippi levél 4 :8-9.

Mit tanít a Szentírás a gondolkodásról?

Kedves Testvéreim! Egy alkalommal arról beszélgettünk, mit tanít a Szentírás a gondolkodásról? A gondolatok jelentőségéről, töltéséről, hatásáról. Így első hallásra nagyon elméleti, netalán fölösleges kérdésnek tűnik ez, pedig ahogy azóta is foglalkoztatott a dolog és utána néztem a Szentírásban, és kiderült, hogy olyan fontos összefüggésekre mutat rá Isten Igéje, amik mindannyiunkat érintenek és egészen gyakorlati módon befolyásolhatják az életünket.

A legfontosabbakat, amiket a Szentírás erről elmond szeretném hét pontban összefoglalni. Az első háromról rövidebben, a többiről kicsit részletesebben.

1. Szavaink mögött vannak-e gondolatok?

Mindenek előtt nagyon becsületesen tegyük fel a kérdést magunknak. Valóban gondolatokat szoktunk-e egymással közölni vagy csak szavakat mondunk. A "gondol" ige meghatározását az értelmező szótár ilyen egyszerűen adja: "Valami van az eszében." Az gondol valamit, akinek valami van az eszében.

Csakugyan van-e valami mindig az eszünkben, ha beszélünk, vagy csak szavak vannak a szánkban, üres szavak, amik aztán kongó mondatokká állnak össze. Van-e nekünk mondanivalónk? Olyan, mondanivalónk, ami hasznos a másoknak. Szegényebb lenne-e ez a világ, hogyha mi mindig hallgatnánk? Hozzá adunk-e valamit gondolatainkkal, ha azokat közöljük? A gondolkodás a valóság megismerésére történő értelmi tevékenység, - tehát munka. Aki szokta gyakorolni, az tudja, hogy néha nagyon nehéz munka. Keserves, kemény munka. Ismerős-e ez a munka nekünk? Egyszer egy hosszú lapos előadás végén valaki csöndesen ennyit mondott: Ennyi gondolat nem bír el ilyen sok szót! Nem kellene-e néha ezt mondani a mi beszédünkre is? Esetleg egy-egy prédikációra is.

Tehát a kérdés így hangzik: **Gondolatokat közlünk-e egymással, amik segítik a másikat,** vagy csak szavakat?

2. Mire használjuk a szavainkat?

A gondolataink kifejezésére használjuk a szavainkat, vagy azok elleplezésére. A közéletben, ahol sokszor felelős emberek is szenvedélyesen bújnak a felelősség elől, és nem vállalják a kijelentéseiket, a tetteiket, és azok következményeit, nagyon elterjedt a ködösítés. Az, hogy homályosan beszélnek. Végül is nem lehet tudni, hogy miről volt szó, mi a véleményük, mi a helyzet abban a kérdésben. Márpedig, aki nem tudja világosan közölni a gondolatait, annak vagy nincsenek világos gondolatai vagy valami miatt **rejtegetni valója van és azért bújik a sötétségbe**. A Példabeszédek könyve 26. részéből hadd idézzek egy mondatot: **"Beszédével álcázza szándékait a gyűlölködő, míg magában alattomoságot gondol."** Tehát beszél, de ezzel nem a gondolatait fejezi ki, hanem álcázza magát, és magában közben alattomoságot gondol. Nem jellemző-e olykor ez is reánk?

3. Gondolatzavar vagy gonoszság?

A gondolkodásunk terén valami súlyos, alapvető nagy zavar van? Olyan nagy baj van a gondolatainkkal, hogy Isten már az özönvíz idején ezt a diagnózist állította fel az emberről: **"Ember szívének gondolata gonosz az ő ifjúságától fogva."** Nem sokkal előtte azt mondja az Úr, hogy az ember szívének **"minden gondolata gonosz"**. A bűnesetben az ember gondolkodása zavarodott meg és mivel a "gyár" elromlott, csak hibás termékeket tudott előállítani. Ezért van olyan sok baj a gondolatainkkal.

4. Gondolataink minősítenek bennünket...

A bajt csak fokozza az, hogy mi nem tulajdonítunk olyan jelentőséget a gondolatainknak, mint Isten. Éppen a bűneset miatt az egyik torzulás ott következett be a szemléletünkbe, hogy az a fontos ami látszik. Sőt vannak, akik úgy gondolkoznak, hogy ami nem látszik az nincs is. Vagy tegyük úgy mintha nem lenne. A tettek látszanak, a gondolatok nem. A cselekedeteinknek általában vannak következményei, a gondolatainknak nem mindig. Sose tudják meg, hogy mit gondoltam róla, miközben mosolyogva rázogattuk egymás kezét. S azt gondoljuk, hogy valóban következmények nélkül lehet bármit gondolni. Ezért nincs jelentősége annak, hogy kiről, mikor, mit gondolunk. Márpedig a Biblia nagyon határozottan és sok helyen hangsúlyozza, azt, hogy Isten a mi gondolatainkat is látja, azokat is minősíti és azokat ugyanúgy megítéli, mint a cselekedeteinket. Példabeszédek könyvéből egy gondolat: **"A balgatag dolog gondolása bűn"**. Még csak nem is valami égbe kiátó gonoszságról van szó. A balgatag gondolása, - nem kell elkövetni -, a gondolása is bűn Isten minősítése szerint. Ugyanolyan bűn, mintha elkövettem volna.

Gyilkos gondolatért senkit se ítél el a bíróság, csak ha végrehajtja a szörnyű tettet. Isten azt mondja hogy a gyilkos gondolat is arra utal, hogy a szívem mélyén gyilkos vagyok. Éppen még nem valósítottam meg, vagy nem merem végrehajtani, vagy sok külső-belső akadály lehet. De potenciálisan gyilkos vagyok, ha ilyen gondolatok foglalkoztatnak. Isten nagyon komolyan veszi a mi szívünk tartalmát. Miközben mi csak a láthatókat vesszük számításba. De azt hiszem, hogy aki csak egy kicsit ismeri önmagát, vagy másokat, és van emberismerete, annak nem kell bizonygatni azt, hogy a **gondolataink kisugároznak**. Egyáltalán nem mindegy, hogy valaki milyen gondolatokkal foglalkozik mert az meglátszik rajta, a tekintetén, a viselkedésén, az egész magatartásán. Kisugározza a környezetére és visszahat órá is, hogy milyen gondolatokkal foglalkozik. Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy mit tűrünk meg a szívünkben. Az ember felelős azért, hogy mivel foglalkozik. Hogy Isten mennyire komolyan veszi azt, hogy nem semleges dolog, hogy milyen láthatatlan gondolatok vannak az agyunkban, arra nézve egy-két igét még hadd említsek.

Amikor Dávid felkészíti az uralkodásra a fiát Salamon, akkor egyebek között ezt is mondja neki, **"Te azért fiam Salamon, szolgálj az Úrnak tökéletes szívvel, mert az Úr minden szívbe belát, és minden gondolatot jól ért"**. Mi nem látunk bele sokszor a hozzánk legközelebb állók szívébe sem. Saját szívünkbe sem. De az Úr minden szívbe belát és minden gondolatot jól ért. És hogy milyen komolyan veszi Isten a szívben a gondolatok síkján lezajló bűnöket is arra utal ez a másik mondat is a Szentírásból: **"Útálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok"**. Nem csak a gonosz tettek, a gonoszt gondolatok is! Az ember nagyon becsapja magát, ha komolyan gondolja azt, amit olykor szokott mondani is, hogy **bűn az ami látszik, vagy bűn az, ami kiderül**. Isten Igéje azt mondja, hogy bűn az is, ami csak gondolatilag zajlik le valakiben. És amikor Isten megtérésre hívja az ő népét, akkor nemcsak azt mondja, hogy hagyják abba a gonosz cselekedeteiket, hanem Ézsaiás könyvében ezt olvassuk: **"Hagyja el a gonosz az ő**

útját és a bűnös férfi gondolatait és térjen az Úrhoz". Hiszen **a gondolat a tettnek a csírája.** Abból fejlődik ki és sokszor észrevétlenül és nagyon gyorsan cselekedetté bokrosodik az, ami gondolatilag megszületik valakiben. És ennek az észsaiási igének a folytatása kicsit később: **"Ezt mondja Isten: Én cselekedeteiket és gondolataikat megbüntetem"**. Nem csak a cselekedeteiket. Mi legfeljebb odáig jutunk el, hogy a cselekedeteket. Ezért kell magától értetődőnek tekintenünk, hogy Jézus Krisztusról többször följegyzik az evangéliumok, hogy amikor a hallgatói között többen nem értettek vele egyet, sőt kimondottan ellenséges indulattal, gyűlölettel jöttek oda és magukban tiltakoztak az Ő tanítása ellen, akkor így olvassuk igen sokszor: **"Jézus pedig látván a ő gondolataikat - azt mondta nekik..."** Ő látja a ki nem mondott gondolatokat is és felel azokra, és segítséget ad azokhoz.

És ő látja a mi gondolatainkat is, akármilyenek azok. Látja, azt hogy miközben mosolygunk magunkban elátkozzuk a másikat, látja azt, hogy amikor megdicsértük, szívünkben mélyen megvetjük és lenézzük. Látja azt, amikor megigérünk valamit és már akkor tudjuk, hogy nem fogjuk teljesíteni, és ő ezeket is megítéli, ami talán senkinek nem tűnik fel, senki nem veszi észre és önmagunknak is azt hazudjuk, hogy következmények nélkül gondolhatunk amit akarunk. Jó lenne, ha nagyon mélyen megaláznánk magunkat Isten előtt és kérnénk, engednénk, hogy a gondolatainkat is tisztítsa meg. Még a tudatalattinkat is járja át az ő szentsége, Szenlelke, és adjon nekünk olyan szívet, amiből tiszta gondolatok jönnek elő. A zsidókhhoz írt levél 4. részéből gyakran szoktuk idézni azt a mondatot, hogy Isten igéje olyan, mint a kétélű kard, amelyik elhat a szív mélyéig stb... és a mondat végéig ritkán jutunk el, pedig a mondat vége a legélesebb, így hangzik Isten Igéje **"megítéli a szív gondolatait és szándékait"**, amit megintcsak nagyon sokszor nem látnak mások. De Isten a szándékainkat is megítéli.

Nos a gondolatoknak tehát sokkal nagyobb jelentőségük van, mint ahogy mi elképzeljük és jó, hogyha azt a jelentőséget tulajdonítjuk nekik amit Isten.**5. Felelősek vagyunk-e gondolatainkért?**

Mi az ember felelőssége? Valaki egyszer felháborodva mondta, hogy "kéremszépen én mit tehetek arról, hogy átsuhan fejemen egy gondolat". Erről nem tehetünk. Ez se egészen véletlen, hogy kinek milyen gondolatok suhannak át, - de mondjuk azt, hogy erről még nem tehetünk - de innentől kezdve felelősek vagyunk, hogy mit csinálunk azzal a gondolattal ami átsuhant a fejünkön. Egyáltalán érzékeljük-e az eredetét, hogy ez Istentől való, tiszta, felülről való gondolat, vagy alulról való gondolat, valamilyen örökösi, gonosz gondolat akar teret nyerni. Aztán van-e az emberben annyi bátorság, hogy azonnal határozott igent vagy határozott nemet mond egy a gondolatra. Tudnillik, ha valaki elkezd foglalkozni egy gondolattal észre sem veszi, hogy **a gondolat kezd foglalkozni vele.** Szoktuk is mondani, hogy "foglalkoztat egy gondolat". Bizony foglalkoztat. És már ő lesz a munkaadó. És én ki vagyok szolgáltatva, és nem tudok szabadulni a "gondolattól". Nagyon könnyen a gondolata igézetébe kerülhet az ember, ha nem tanulja meg a határozott értékelő döntést, hogy azonnal fölmérje, hogy mi az eredete, mi a töltése az előkerült a gondolatnak.

Mert **"minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való és a világosságok Atyjától száll alá"**. A jó gondolatok is.

De vannak alulról való gondolatok is, ami a sötétség fejedelmétől jönnek, és az nem jó és nem tökéletes, az csak tönkretesz. és azokkal nem érdemes foglalkoznom, egy pillanatig sem, egy kicsit sem, semmilyen szinten sem, ha az méreg és megront. Vagy ha igen, ez olyan felelőtlenység, hogy ennek következményeit nem háríthaja át az ember másra. Ő maga kezdett

foglalkozni a gondolattal és nem más. Miért nem ismerte fel és miért nem dobta ki azonnal a szemébe, mint mérget, vagy mért nem ismerte fel, hogy Istentől való egy gondolat, akkor is ha neki szokatlan. Akkor is ha magamtól ilyen soha nem jutott volna azt eszembe. Éppen ez jellemzi az Isten gondolatait, hogy azok sokkal magasabbak, mint a mieink és magunktól olyanok nem jutnának eszünkbe. De Ő segít, ajándékot ad, **olyan indításokat, olyan útmutatást**, olyan igazságok felimerésére vezet el amiket, csak az ő Szentlelkével lehet, és ezeket kezeljem drága kincsként. Ahogy Sámulról olvassuk, hogy semmit az Isten igéjéből a földre nem hagyott esni. Mert ezek meg fogják gazdagítani az életünket. Nos a felelősség kérdésében nem szabad elfelejtenünk, hogy **a gondolkodás tudatos tevékenység**. Azt végül is én, az ember döntöm el, hogy miről akarok gondolkozni és miről nem. Utána is eszembe juthatnak ezek. Kóbor gondolatok rátámadhatnak az emberre nagyon sokszor, de aki megtanul igent vagy nemet mondani egy-egy ilyen gondolatra, azt Isten Szentlelke győzelemre segíti.

Csak hát éppen ez a kérdés, hogy ott van-e az emberben Isten Szentlelke? Vagyis újjászületett ember-e? És ha igen, akkor engedelmeskedik-e Isten Szentlelkének a gondolkodás területén is mindenben. Függetlenül attól, hogy éppen mit sugall a **korszellem** vagy éppen milyen **irányzatot** képviselnek legjobb barátai vagy milyen könyvet olvasott legutóbb. Mindent rátesz arra a mérlegre, ami nekünk Isten Igéjében adatott és amely **mérleg pontosan méri a gondolatokat és azok eredetét**, töltését, hatását, és ennek alapján mondhat az ember igent vagy nemet. Félelmes az a felszínesség, sekélyesség, könnyedt felelőtlenség, ahogyan a gondolatokkal bánunk. A bennünket érő hatásokkal, információkkal is kevés embernek működik intenzíven ez a belső műhelye, amit a Biblia úgy nevez, hogy szív. A szív nem csak az érzelmek központja az ókori szemlélet szerint, hanem az ember egész belső szellemi világának a központja. A szívből származnak a gondolatok, mondja Jézus, és tele van ezzel a kifejezéssel a Szentírás, hogy a "szívből jövő gondolat..." Kié a szívem? - ez itt a döntő kérdés. Kinek az uralma érvényesül a szívemen. Ki inspirál engem, amikor gondolkodom. Kitől várok segítséget, amikor nincsenek épkézláb gondolataim. Kinek a tanácsát kérem és fogadom el amikor tanácstalan vagyok egy nehéz helyzetben. Ez mindnyájunkkal előfordul. Aki azt mondja, hogy vele nem, az nem mond igazat. Ő de rászorolunk mi valakire, aki jó tanácsot ad, aki biztos, hogy megbízható, aki nem vezet félre, nem csap be, akit érdeklí az akit szeret... és ez egyedül az élő Isten. És Jézus Krisztus ezt az Istent hozta közel hozzánk és ehhez az Istenhez akar közel vezetni bennünket, hogy felemeljen minket egy más minőségű gondolkodásra. Hogy az újjászületésben átéljük azt a csodát, amit Pál apostol nem nagyképű hengegésből írt a Korintusi levélben, hanem tényként, hogy **"bennünk pedig - az újjászületett emberekben - Krisztus értelme van"**. Isten Lelke nélkül senki nem értheti meg Isten gondolatait, mert csak a Lélek vizsgálja az Isten gondolatait. De Isten kínálja nekünk az Ő Szentlelkét. És ha valaki a Lélek vezetése szerint él, aki kész feltétel nélkül Isten tanácsa szerint dönteni, az Ő Igéjéhez mérni, igazítani az életét, - ahogy olvastuk a 119. zsoltárban -, azt ő vezeti, annak a gondolatait is irányítja. Abban az Isten Lelke minősíti az információkat, hatásokat, és ihleti a döntéseket! Ez azt jelenti, hogy az ember újra és újra átéli az maga kiszolgáltatottságát, tudatosan kiszolgáltatja magát Istennek, de csak Istennek, és senki, semmi más befolyásának nem enged. Mindent meghallgat, figyelmesen és a mérlegre teszi! Egyezik-e ez Isten Igéjével? És Isten Szentlelke minősítit ezeket a hatásokat és ad azután felülről való jó gondolatokat. Ezért írja Pál ugyanott I.Kor. 2-ben: **"Mi nem e világból való Lelket vettük"**, hanem az Istenből való Lelket. És az Isten Lelke vezet és irányít bennünket.

Itt van a mi nagy felelősségünk. Kinek szolgáltatjuk ki magunkat. Ki dirigál a belső műhelyben, - így szoktuk mondani kicsit költőien -: Kié a szívünk? De ebből most az következik, hogy milyen gondolatok jutnak uralomra bennünk. Mely gondolatokhoz adjuk

hozzá magunkat, az egyik zsoltár így mondja: **"hozzá adod magad"**. Hozzá adom magam, vagy nem adom. Ez a döntés a mi felelősségünk. És itt jutunk el alapigénkhez.

6. Miről gondolkozzunk?

Ha irányíthatjuk a gondolkodásunkat és gondolatainkat, akkor irányítsuk. Nem véletlenül adja itt Pál egyenesen parancsba, hogy miről gondolkozzanak a Filippi gyülekezetben lévő hívők: **"ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, erről gondokozzatok"**. Hogyan jön ő ahhoz, hogy megszabja az embereknek, hogy miről gondolkozzanak? Nem megszabja, csak megmondja, hogy így járnak jól. Ezekről érdemes, ez előbbre viszi őket, és így használni tudnak másoknak is.

Aztán lehet gondolkozni hiábavalóságokról, hitványságokról, hazugságokról, minden egyébről is, meg belegabalyodhat valaki saját gondolataiba, azokat mindenkienél értékesebbnek tartva. Úgy kell neki, akkor nem tud használni, sem magának, sem ásnak. És Isten se tudja használni őt.

De ha valaki azt mondja, hogy én ezekről akarok gondolkozni, ami pedig nem ilyen arról nem akarok gondolkodni, az ilyen ember szellemi világa gazdagodik, mélyül, tisztul, és az élet kritikus, váratlan, nehéz helyzeteiben olyan gyűlcsöket terem, amikre maga se gondolt. Egy kétségbeesett embernek talán, aki idegen is a számára, egy váratlan találkozás során tud mondani egyetlen mondatot, amitől az magához tér, megvigasztalódik, újra van értelme az életének, de ezt megelőzte az, hogy hosszú ideig ő azon gondolkozott, ami igaz, ami tiszta, ami szent, ami nemes. És egyszer csak, amikor jó gyümölcsöt kellett adni, neki volt olyan gyümölcse. Másik meg összebeszél hete- havat, minden félét, mondja a magáét, nem segít rajta. Ő pedig csak egy mondatot tudott mondani. Nem magából préselte ki, ez gyümölcs volt, ami megtermett **a Szentlélek szerinti gondolkozás fáján**. A megújított értelem, a Krisztustól kapott Lélek termett ilyen gyümölcsöt. És sok más hasonló példát lehetne még említeni. Így lesz gazdag, termékeny, másokat is meggazdagító élete annak, aki Isten Igéjéből táplálkozik és engedi, hogy az az **Ige ihlesse gondolatait**.

Nem véletlenül mondta Isten Józsuének, - aki meg volt rémülve a feladat nagyságától -, hogy a nagy Mózesnek ő legyen az útóda és amikor Isten summázza a bátorítást azt mondja: **Légy bátor és erős és ne hagyd abba a törvénykönyv olvasását, hanem gondokozz arról éjjel és nappal**. Ez a legfontosabb egy föld visszafoglalásának küszöbén, amikor a rá váró nehéz csatáktól is fél ez a fiatal ember? Isten ezt tartja a legfontosabban. Gondolkozz az Igéről éjjel és nappal és aztán majd fogod tudni, hogy mit kell csinálni, mit nem kell csinálni, mikor minek van az ideje és így tovább.

Újra és újra erre bátorít bennünket Isten, A zsoltárok könyvének, ennek a terjedelmes és gazdag könyvnek a nyitánya., az első mondata ez: **"Boldog ember az, aki az Úr törvényéről gondolkodik éjjel és nappal"**. Ez nem azt jelenti, hogy nem csinál semmit, hogy munkakerülő. Munka közben is Isten törvénye, Isten Igéje inspirálja és mozog benne, dolgozik benne.

Mint ahogy Máriáról - Jézus anyjáról olvassuk , hogy amit nem értett is a szívében forgatta. Mit jelenthet az, amit a bölcsek mondtak, amit a pásztorok mondtak, amit az angyalok üzentek? Amit a 12 éves Jézus mondott ott a templomban. Nem értem, felét értem, felét nem! Szívében forgatta, és egyre többet értett meg intellektuálisan is Isten igazságaiból, - de ami ennél is több - egyre jobban áthatja az egész gondolkodását, és **megtanul igeszerűen**

gondolkozni, Isten szerint gondolkozni. Ez utóbbit Jézus mondja így. Amikor Péter a nagy hitvallást elmondta, "te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia" és közvetlenül utána kiderül, hogy nem érti Jézusnak a küldetését, és amikor Jézus beavatja őt a titkába, hogy: Őt "*megkínózzák, szenvedni fog, megölik és harmadnapon feltámad*", ugyanez a Péter azonnal kész a hozzászólásra, "Nem eshet ez meg veled Uram!" És mit mond neki Jézus? "**Távozz tőlem Sátán, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az ember szerint**". Pedig milyen nemesen gondolkozott. Aggódik a Mester életéért, szereti tiszteli Jézust és az mondja Jézus "ez ember szerinti gondolkozás". Ennek itt most semmi helye sincs. A lényegét nem érted Péter, hát azért jöttem, hogy meghaljak és a harmadik napon feltámadjak, érted is és helyetted is, meg az egész világot. Hogy-hogy nem eshetik meg ilyen veled? Ez az ember aggódása, nagyon kedves, tiszteletreméltó, csak hogy az igazságból semmit sem ért! "Nem az Isten szerint gondolkozol."

Nos, Isten mindket oda akar elsegíteni, hogy ő szerinte gondolkozzunk. Kicsi féreg létünkre is, az ő bennünk lakozó **Szentleke felemeljen a dolgok fölé.** És valóban a teljes valóságot lássuk meg, ha már "a gondolkodás a valóság teljes megismerésére törekvő értelmi tevékenység". A teljes valóságot és ne csak egy szeletét annak. És legyen rálátásunk és így tudjunk minden értékélni, megítélni, így tudjunk élni.

Itt kell észrevennünk azt, ami sértől lehet sokak számára, hogy az emberi gondolkodás az a legtöbb esetben válasz valamire, reflexió. Tükröz valamit! Nagyon kevés igazán eredeti gondolat van ezen a világon. Hanem az ember olvas, lát, hall valamit és az tükröződik benne. Az egészen kicsi gyermekekre azt szoktuk mondani, hogy szajkózza a felnőtteket. Elismétli, mondja, amit sokszor nem is ért, amit hallott. Aztán idővel annak egy része a sajátjává válik és azt már úgy adja tovább másoknak, mintha a saját gondolata lenne. Pedig hát ő is úgy vette valahonnan. Jobb lenne ezt alázatosan belátni. Na, de ezért nem mindegy, hogy mi tükröződik bennünk. Ha az én gondolataim tükröződése valaminek, akkor nyilván csak az tükröződhet, ami meglátszik benne, ami fölé odahajolok, ami felé kitérülök.

Itt van nagy jelentősége annak, hogy mi Isten Igéjével ilyen intenzíven foglalkozhatunk.. Ahogyan az említett igék is bátorítanak rá bennünket.

És itt nagyon nagy a felelősségünk! Például abban is, hogy a **gyerekeinket mivel engedjük foglalkozni és mivel nem.** Semmi nem múlik el következmények nélkül az életükben. Megnéztek egy filmet, meghallgattak egy rémtörténetet, átéltek egy családi hazugság sorozatot... Minden nyomot hagy bennük és tükröződni fog a gondolataikban! Ha Isten újjászüli őket, akkor kemény harcot kell folytatniuk az ellen, hogy ami addig már nyomot hagyott bennük attól megszabaduljanak. **Nagy jelentőségük van a gondolatoknak.** Ha viszont így tükröződhet, akkor annál komolyabban kell venni ezt: **Ami csak tiszta, ami nemes, ami jóhírű, ami dicséretes, arról gondolkozzatok...** és az hadd tükröződjék majd a gondolatokban.

És legvégül még egy igét nézzünk meg, - ami ellen szintén nagyon tiltakozott egy alkalommal valaki -, Zakariás 7: **"egymás ellen még szívetekben sem gondoljatok gonoszt"**. Amikor egy beszélgetés során ez elhangzott valaki indulatosan az asztalra csapott és azt mondta: Ilyen nincs! Ez lehetetlen, hogy még a szívemben se gondoljak gonoszt! Nos éppen itt derül ki, hogy milyen óriási lehetőség, amit Jézus Krisztus mindannyiunk számára hozzáférhetővé tett, hogy **"új szívet teremt bennünk Isten"**. Mert ha a szívből támadnak a gonosz gondolatok, akkor a szívből származnak az igaz és jó gondolatok is. De ahhoz egy másik szívre van szükség! "Tiszta szívet teremts bennem ó Isten"! - ezért könyörög a zsoltáríró, és Isten ilyen új szívet kínál nekünk, ami még arra is képes lehet, hogy a szívünkben se gondoljunk gonoszt. Megmarad a régi természet is, a régi gondolkodás is, csak éppen nem juthat szóhoz. Pál apostol nagyon becsületesen írja a Római levélben: **"a bűn meg van én bennem, csak nem uralkodik többé"**. Azért nagy különbség! Belebeszélne az én döntéseimbe, de nem engedem érvényesülni, mert én Isten Lelkét akarom érvényesülni engedni az életemben. És ha mégis gonoszt gondolok a szívemben, odamehetek őhozzá, és ő új tartalmat ad a szívembe. Egyszer beszélünk a megújult gondolkodásról, mit tanít róla a Szentírás. A 73. zsoltár alapján tanulmányoztuk ezt. Most csak egyetlen mondatára szeretnék emlékeztetni. A zsoltáros nagyon elkeseredik és felháborodik azon, hogy a gonoszok, a tisztátalan kezűek milyen vagyonokhoz jutnak, őneki pedig milyen sok keserűségben, nélkülözésben, nehézségben van része, - mintha ma írná valaki! És azt mondja: **"gondolkoztam ezen, hogy megértsem, de nehéz ez nekem! Akkor bementem az Isten szent helyébe és megértettem azoknak a sorsát"**. Gondolkoztam, de rájöttem, hogy a magam értelme kevés ehhez. Nem értem! Csak háborogni tudok. És akkor odaálltam Isten elé, és az Isten előtti csöndben egyszer csak megértettem. Isten mintegy fölé emel ennek a problémának és azt mondja, hogy **megláttam azok sorsának a végét is**. Mert most csak amiatt háborgok, hogy jobban élnek mint én, pedig gazemberek. De akkor megláttam a sorsuk végét is. Hogy hova vezet ez? És azt mondtam, hogy nem kérek belőle! Inkább legyenek, most filléres gondjaim, de én **az Úrral való közösséget nem adom fel és azt a békességet**, amit Ő ad nekem. Amíg magában gondolkozik nem érti, de amint oda áll Isten elé és elmondja, hogy Uram én ezt nem értem. Felháborítónak tartom, és egyszer csak Isten kezdi emelni őt. És felülről, amikor az összefüggések is kirajzolódnak, meg az útnak a végét is látja, mind a két útnak a végét, akkor azt mondja: most már értem, nem cserélnék velük...

Nos, így akar Isten formálni bennünket belülről, a mi szellemi műhelyünket, a gondolkozásunkat is. De ehhez az az út vezet, hogy el kell kezdeni, hogy csakugyan gondolataink vannak-e vagy csak szavaink?

Hogy meg kell vizsgálunk, mire használjuk a szavakat, közlünk valamit vagy sokszor rejtegetni akarunk valamit? Igazat kell adnunk Isten Igéjének, hogy az alapvető zavar amiatt történt, mert tőle elszakadtunk, azért nincsenek Isten szerint való gondolataink. Nem igaz az, hogy mindegy mire gondolok, mert az nem, látszik. Annak igenis következménye van, itt is meg Isten színe előtt is. Nem igaz az, hogy nem tehetek arról, hogy mi jut az eszembe, mert az úgy folytatódik, hogy foglako-dom-e vele vagy nem, és nagy a felelősségünk. Ezért örülünk, hogy még ilyen segítséget is kapunk, hogy van egy lista, hogy mikről gondolkozzunk, nyilván ami nem az arról meg ne. És ne mondjunk le arról, hogy Isten annyira megtisztíthat és átformálhat minket, hogy eljuthatunk oda, hogy **még szívünkben sem gondolunk gonoszt egymás ellen**. Amíg pedig újra és újra eljutunk oda, hogy találkozunk a magunk gonosz gondolataival, menjünk oda Őeléje és engedjük, hogy Ő legyen a mi tanácsadónk.

Elménket, értelmünket
lelki sötétség fogta bé,
De Szentlelked szívünklet
tisztá fénnel úgy töltse bé,
hogy jót gondoljunk és szóljunk,
mert csak tőled kell azt várnunk.
164.Ref ének. 2. verse.

Imádság.

Istenünk! Bocsásd meg, hogy sokszor olyan könnyelműen gondolunk tisztátalan dolgokat is, egymásról is és még Terólad is. És úgy véljük, hogy ezt soha senki nem tudja meg. Köszönjük, hogy most világosan tudomásunkra hoztad, hogy te a gondolatainkat is jól látod. Mindannyiunk szívében olvasol és előtted útalatos az is, ami gondolatilag bűn és megítéled a bűnt. Ó, Urunk annyira rászorulunk mi a te bűnbocsátó irgalmadra. Könyörülj rajtunk és légy kegyelmes nekünk a gondolati bűnökért is. És megvalljuk bűnbánattal azt is, hogy olyan sokszor csak a gondolatokig jut el egy-egy jó elhatározás vagy szándék bennünk és nem lett belőle tett, cselekedet, szolgálat, engedelmesség. Bocsáss meg mindenért mi félbemaradt vagy mindjárt az indulásnál elhalt bennünk, pedig te ihletted azt. Segíts végigjárni ezen az úton. Hadd legyünk mi boldog emberek, akik a te törvényedről gondolkozunk és ténylegesen is ahhoz szabjuk az életünklet. Kérünk Urunk, bocsásd meg, amikor helyet adtunk alulról jövő tisztátalan gondolatoknak. Bocsáss meg, amikor nem is mérlegeljük a hatásokat, a felénk áradó igényeket. Bocsásd meg amikor félelemből, meggondolatlanságból, hitetlenségből cselekedtünk. Bocsásd meg, hogy néha olyan leleményesek vagyunk a gonoszságban és olyan tanácstalanok a jóban. Könyörülj rajtunk és sokkal inkább tégy minket rendkívül találékonnyá a szeretetben, ötletesekké a szolgálatban. És kérünk, hogy sose hallgassunk olyan tanácsra, ami nem tőled jön, vagy tőled akar eltávolítani.

Adjál nekünk, felülről való gondolatokat! Engedd, hogy a te Igédet is egyre világosabban értsük. Őrizz meg attól, hogy összetévevesszük a magunk akarását a te útmutatásoddal. Szülj újjá minket a te Szentlelkeddel, hadd legyen bennünk is a Krisztus értelme. Hadd tudjunk Isten szerint gondolkozni. És így dönteni, vezetni a ránk bízott kisebb-nagyobb közösségeket és ha majd egyszer meg kell állnunk előtted és számotadni, akkor hadd mondhasd rólunk, hogy Isten szerint gondolkodó sáfárok voltunk.

Rád bízunk a jövőnket. Köszönjük, hogy a te hűségében nem kell kételkednünk. Segíts minket, hogy mi hűségesen ragaszkodjunk hozzád. Könyörgünk hozzád népünkért, annak vezetőiért. Eléd hozzuk azt a temérdek nyomorúságot, ami körülvesz minket, és amivel szemben olyan tehetetlenek vagyunk. Könyörgünk hozzád az evangélium terjedéséért, iskoláinkért és kérünk használj minket is abban, hogy a tőled kapott jó gondolatok gyümölcseivel szolgáljunk másoknak a következő napokban. Ámen.